

Arrest

**nr. 69 605 van 3 november 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2011 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 25 oktober 2011, beide op 25 oktober 2011 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 november 2011 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VERLEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoeker op 28 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) bij de burgemeester van Gent.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 20 september 2011 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 25 oktober 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 25 oktober 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

De genaamde (...)

Het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDENEN VAN DE BESLISSING

Art.7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten/

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)

1.4. Uit het faxbericht van 3 november 2011 blijkt dat de verwerende partij overging tot intrekking van de eerste bestreden beslissing, met name *“de onontvankelijke beslissing d.d. 20.09.2011 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis”*.

2. Over het voorwerp

2.1. Gelet op de in punt 1.4. vermelde beslissing tot intrekking, is het beroep zonder voorwerp in zoverre het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing.

2.2. Het beroep wordt bijgevolg enkel behandeld voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli

1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingen wet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadeerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft

verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

3.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.5. *In casu* werd verzoeker werd op 25 oktober 2011 van zijn vrijheid beroofd met het oog op de terugleiding naar de grens. De vordering werd ingesteld binnen de door 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 5 dagen waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging, die blijkens de gegevens uit het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 oktober 2011 in het vooruitzicht werd gesteld van rechtswege wordt geschorst.

4. Over het belang

4.1. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing werpt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op wegens het ontberen van het rechtens vereiste belang. De verwerende partij stelt dat aan verzoeker reeds meermaals bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, met name op 22 mei 2008, op 9 oktober 2008 en op 13 oktober 2010. Tevens verwijst de verwerende partij naar een recent arrest van de Raad van 15 september 2011.

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 22 mei 2008 en op 31 december 2010 bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, waardoor het bevel dat op 25 oktober 2011 aan verzoeker werd betekend een herhaald bevel uitmaakt. Aangezien de tweede bestreden beslissing een herhaald bevel uitmaakt, beschikt verzoeker *prima facie* niet over het rechtens vereiste belang om hiertegen op ontvankelijke wijze een vordering in te stellen.

4.3. In zijn verzoekschrift vermeldt verzoeker met betrekking tot het belang dat hij *“er belang bij (heeft) beroep in te stellen tegen de beslissing aangezien hij verder legaal in België wenst te blijven”*.

4.4. De Raad merkt op dat het gegeven dat aan verzoeker reeds eerder bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, niet verhindert dat zijn rechtstoestand ondertussen kan wijzigen en dat hij op grond hiervan een aanvraag om verblijfsmachtiging indient. Verzoeker diende blijkens de gegevens van het administratief dossier een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De beslissing die dienaangaande werd genomen werd, zoals in punt 1.3 werd gesteld, ingetrokken. De aanvraag om machtiging tot verblijf is daardoor opnieuw in behandeling. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 oktober 2011 zonder dat deze aanvraag behandeld werd, kan bekleed zijn met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht, waardoor verzoeker wel degelijk een belang kan hebben bij het aanvechten ervan.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan belang, opgeworpen door de verwerende partij, dient te worden verworpen.

5. Over de ontvankelijkheid van de vordering

5.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

5.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 5.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

5.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 25 oktober 2011 van zijn vrijheid beroofd werd en verblijft in het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen.

5.2.2. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

5.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

5.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

5.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

5.3.3. Verzoeker voert in zijn *“tweevoudig middel”* de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij formuleert zijn grieven als volgt:

“Verzoeker riep als bijzondere omstandigheden waarom hij zijn verzoek in België indiende het volgende in:

‘Verzoeker legt een kopie van zijn paspoort voor (stuk 1).

Verzoeker had een gelijkaardig verzoek ingediend in het kader van de regularisatieprocedure, op 13.10.2009. Daarbij werd de ontvankelijkheid niet in vraag gesteld.

Intussen heeft verzoeker een negatieve beslissing ontvangen omdat het door hem voorgelegde contract niet was ondertekend door hemzelf en de werkgever.

De negatieve beslissing werd hem betekend op 13.12.2010 en hij dient uiterlijk op 11.1.2011 België te verlaten. (stuk 2)

Deze termijn vormt een bijzondere omstandigheid die toelaat dat huidig verzoek wordt ingediend in België en dus ontvankelijk is.’

De bestreden beslissing bevat vooreerst een feitelijke onjuistheid nu deze melding maakt van een verzoek dat zou zijn ingediend op datum van 11.8.2011. het staat vast dat de aanvraag tot machtiging door verzoeker op 29.12.2010 werd overgemaakt aan de burgemeester van de stad Gent (zie stuk 3).

Verzoekers raadsman maakte de aanvraag zelfs per fax over aan de verwerende partij (zie stuk 4).

De datum van indiening van de aanvraag is echter cruciaal ter beoordeling van de ontvankelijkheid.

Derhalve kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid bevelen (RvV 7.1.2011 nr 54.165).

De bestreden beslissing beantwoordt de argumentatie uit de aanvraag daarenboven niet, maar vermeldt enkel dat een “regularisatieaanvraag op grond van punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie moet worden ingediend tussen 15.9.2009 en 15.12.2009.

Op deze wijze voegt de verwerende partij echter een voorwaarde toe aan artikel 9bis Vreemdelingenwet, wat zij nochtans niet vermag gezien de betrokken instructie werd vernietigd (zie R.v.St. nr. 215.571 van 5.11.2011), en schendt zij derhalve art. 9bis Vreemdelingenwet.

Daarenboven is de motivering:

- dat de aanvraag niet tussen 15.9.2009 en 15.12.2009 werd ingediend

- dat de integratie van verzoeker tot de gegrondheid van de aanvraag behoort en dus niet wordt onderzocht

geen antwoord op de door verzoeker ingeroepen ontvankelijkheidsgrond.

Verzoeker roept immers geenszins in dat de verleende termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten hem een wettig verblijf voor diezelfde duur zou verlenen. Verzoeker roept in dat de verleende

termijn daarentegen wel een bijzondere omstandigheid betreft die hem toelaat in België gedurende die termijn de nodige maatregelen te treffen om gevolg te geven aan voornoemd bevel. Dit is althans de achterliggende idee van de verleende termijn.

Dit betekent bij voorbeeld dat verzoeker de IOM kan contacteren, de bevoegde instanties van zijn land, enzovoort. Wanneer verzoeker ook een machtiging tot verblijf wil indienen op grond van art. 9 Vreemdelingenwet, en hij verblijft op dat moment nog in België, dan verantwoordt hij perfect de bijzondere omstandigheden waarom hij deze aanvraag in België indient.

De bestreden beslissing gaat niet in op deze argumentatie zodat er niet kan worden uit afgeleid dat de verwerende partij rekening hield met alle concrete en relevante gegevens van de zaak. De bestreden beslissing faalt naar recht en dient vernietigd te worden.”

5.3.4. De Raad stelt vast dat het middel enkel betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing die blijkens het faxbericht van 3 november 2011 werd ingetrokken. Uit de libellering van zijn middel blijkt niet dat hij een verdedigbare grief aanvoert die verband houdt met de tweede bestreden beslissing.

5.3.5. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat het verzoekschrift niet ontvankelijk is aangezien verzoeker nalaat middelen te ontwikkelen, gericht tegen deze tweede bestreden beslissing en het betoog ter ondersteuning van de opgeworpen middelen louter en alleen gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, die werd ingetrokken.

De vordering is niet ontvankelijk.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

F. TAMBORIJN